

VRJ EN BLJ

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „De roos.”

DE ROOS.

De roos, was eene trotsche bloem. Zij verhief zich ver boven haar zusters. Als ze stond te kleuren en te geuren in de zonnespracht, haalde ze minachtend de neus op voor haar minderen, zooals ze de zonnebloemen, viooltjes, lelie's, ja, alle bloemen noemde. Nu was de roos schoon. Als de menschen voorbij kwamen, zeiden ze tot elkaar: „Kijk toch eens wat een prachtige roos, en wat ruikt die toch heerlijk.” „Zie jullie wel,” sprak dan de roos, „dat zegt men alleen van mij.” En de andere bloemen gaven de menschen gelijk, ja, de roos was de schoonste van hun allen. Maar ze vonden het toch niet plezierig, dat de roos zich zoo op die schoonheid verhief! „Jullie lelie's,” sprak de roos, „zijn zoo wit als een doodlaken, en de hardgele kleur van de zonnebloemen kan ik niet uitstaan.”

De lelie's waren heel bescheiden en zwegen. Dat is zoo de gewoonte van die bloemen: ze hebben weinig verlangens en vinden goed wat er van ze gezegd en met ze gedaan wordt. O, het zijn zulke reine, smetteloze bloemen, maar er zit zoo heelemaal geen vuur in. Dus hielden ze zich kalm. Dan waren de zonnebloemen anders: die lieten zich zoo maar niet beledigen! „Hardgele kleur! Wat verbeeldt je je wel,” spraken ze tot de roos. „Wij dragen de naam van de zon, en kunnen niet anders dan onze hoofden naar de zon wenden, en het goud van die zon straalt van onze gezichten. „Verbeeldt je maar niets, deftige dame,” lachte een brutale zonnebloem, „ik geloof dat jij je gezicht verft, daarom zie je zoo rood, en je gebruikt veel te sterke parfums. . . daarom. . . stink je zoo!” Dat was eigenlijk héél leelijk van die brutale zonnebloem, en ze meende er ook niets van, maar ze was een beetje driftig uitgevallen en daarom zei ze wel eens leelijke dingen. Maar zonnebloemen zijn nu eenmaal wat brutaal. Ze kijken soms zoo ongemaniërd over schuttingen en heggen heen, alsof heel de wereld hen niets schelen kan. Dat is nu eenmaal zoo, maar trotsch zijn ze niet. Een beetje gedurfd, maar eerlijk.

„En jullie, viooltjes, *kleine dingen, 't zal jullie ook wel spijten, hè, dat je niet zoo mooi bent als ik,” sprak de roos be-

schermend tot die lieve, gemoedelijke bloempjes. Nadenkend zag een klein viooltje naar haar groote, trotsche zuster op. „Laat ons maar verscholen en rustig hier staan, wij blijven wel graag een beetje uit het gezicht. „Zie je, dat zijn nu eens bloempjes, die hun plaats weten,” sprak de roos weer, en ze zette een heel ernstig gezicht. „Och, mocht die deugd der nederigheid maar meer gevonden worden.”

„Zie je,” fluisterde een der „nederige” bloempjes tot een zuster, „als je zoo voor-aan staat, loop je zooveel gevaar te worden opgemerkt!”

Op het grint van den tuin, waar de bloemen stonden, klonken voetstappen. „Mooie bloemen moeten het zijn,” sprak een vroolijke stem, „alleen héél mooie bloemen mogen er in moeders kamer staan.”

„Neem dan rozen,” was het antwoord, door een even vroolijke stem gegeven. „Wat is er mooier dan roode rozen.” Eerst hadden alle bloemen verschrikt opgezien. Wie van hen zou er nu weer het leven moeten laten, om te kunnen voldoen aan den schoonheidszin van den mensch?

Maar nu begrepen ze wel wie het lot zou treffen. En het duurde niet lang of het groen werd op zij geschoven en een hand met een blinkend scherp mes stak er doorheen. „Kijk, dat is een mooie,” werd er luid gezegd, en nauwelijks waren deze woorden gesproken of de trotsche roos voelde een stekende pijn in het hart. . . . het scherpe mes was haar door de leden gegaan, ze werd gegrepen door een forsche hand en tusschen een bos lotgenooten gelegd, die steunden en kermden nu ze zoo spoedig het leven moesten laten.

„Hoogmoed komt voor de val,” sprak de reine lelie rustig en koel. . . .

„Wat heeft ze nu aan haar trots?” vroeg de zonnebloem, druk doende en het hoofd alweer wat omdraaiend, omdat de zon zich langzaam verplaatste.

„Laat ons maar stilletjes hier staan,” fluisterden de viooltjes tot elkaar.

* * *

Maar een andere jonge roos, die alles gehoord en gezien had, nam zich voor niet zoo trotsch te zijn, als haar helaas te vroeg gestorven zuster!

v. d. H.